

І.Б. Чернікова, канд. екон. наук, проф. (*ХДУХТ, Харків*)

Л.О. Кирильсва, канд. екон. наук, доц. (*ХДУХТ, Харків*)

Є.В. Якуба, здобувач (*ХДУХТ, Харків*)

ПРО СТРАТЕГІЮ НАВЧАННЯ У СВІТОВОМУ ПРОСТОРІ НАУКОВИХ ЗНАНЬ

Стратегія розвитку бухгалтерської економічної науки в освітньому просторі сучасних педагогічних підходів до навчання у вищих навчальних закладах є невід'ємною частиною універсального механізму гармонійно сплетених між собою різнопрофільних наукових знань. За умов зростання ролі міжнародної інтеграції, що посилює увагу до проблеми міжнародної уніфікації бухгалтерського обліку як інформаційної підсистеми управління ринкових структур, вважаємо, стратегічною спрямованістю системи професійної освіти підготовку конкурентоспроможного фахівця міжнародного рівня через магістратуру.

Спираючись на фундаментальні цінності, кінцевою метою магістерської підготовки у виховному середовищі для обдарованості (культурному, навчальному, науковому, професійному, молодіжному центрі) є набуття необхідних знань та захист магістерської роботи (диплома, дисертації), яке за характером, методами, технологією написання і результатами має відповідати міжнародним принципам науковості, тобто бути науковим дослідженням, що являє практичне значення для подальшого росту вітчизняного бізнесу.

Досліджено, особливим різновидом науково-практичного експерименту є мислений у складі: створення за певними правилами ідеалізованої моделі справжнього об'єкта дослідження; побудови за правилами ідеалізованих умов, включаючи ідеалізовані «прилади» і «знаряддя», що впливають на модель; свідомих і планомірних трансформацій і відносно вільного й повільного комбінування їхнього впливу на модель; усвідомленого і точного застосування на всіх стадіях мисленого (ідеалізованого) експерименту об'єктивних законів і фактів, що виключають можливість абсолютного свавілля і неприборканої фантазії дослідника.

Переваги мисленого науково-практичного експерименту, що займає проміжне місце між звичайним експериментом і теорією в обліковій стратегії навчального процесу, складаються в поєднанні сили реального експерименту (цілеспрямованості, фіксованої трансформації конкретного об'єкта дослідження з метою виявлення нової властивості) із

силою логічного міркування (ідеалізацією, виключенням усіх побічних впливів, намаганні до необхідності доведення).

Обґрунтовано, що для виховання фахівця, відповідного міжнародним вимогам (з науково-дослідним досвідом практичної діяльності) необхідно стратегію навчання спрямувати в інформаційне джерело дослідницьких та інноваційних підходів, методів, технологій, які відображають реальну дійсність і дають конкретно-наочне знання про зовнішній бік речей, і мислення, що полягає в абстрагуванні, узагальненні чуттєво даного матеріалу і оперуванні абстракціями. Стратегічний напрям навчання у світовому просторі наукових знань, та нашу думку, повинен обов'язково включати елементи гносеології, логіки, методології наукового дослідження, інноватики, евристики, організації та психології дослідницької діяльності з підвищеним акцентом на інтуїцію як особливого пізнавального акту не тільки за принципово новими образами і поняттями, а й ефектом несподіваного здогаду, своєрідного психологічного явища «натхнення».

Отже, перші дві форми трансформації знання у стратегії навчання відносяться до чуттєвого і логічного пізнання, а дві інші – до творчої інтуїції (концептуальної і ейдетичної). Характерні риси форм інтуїції пропонуємо систематизувати у табличній формі.

Види інтуїції Їх риси	Концептуальна інтуїція	Ейдетична інтуїція
«Фон» пізнавального процесу	1) наявний обсяг знань дослідника (стартова інформаційна база); 2) загальні евристичні ідеї і технології, якими він користується (стиль мислення, «картина світу», дослідницька програма тощо)	1) наявний обсяг знань дослідника (стартова інформаційна база); 2) загальні евристичні ідеї і технології, якими він користується (стиль мислення, «картина світу», дослідницька програма тощо)
Механізм інтуїції	1) формування «вихідного образу», що відображає об'єкт, суттєві риси якого не відомі; 2) формування «допоміжного образу», що відображає об'єкт, сутність якого вже є достатньо вивченою; 3) розгляд «поняття-матриці» із суттєвими рисами відображеного у «допоміжному образі» об'єкта	1) формування поняття про об'єкт, що не піддається безпосередньому чуттєвому сприйняттю; 2) формування «образів-елементів», що відображають моменти об'єкта дослідження; 3) формування «образу-структури», що відображає вже добре відомий об'єкт
Отриманий результат	формування поняття про суттєві риси об'єкта дослідження	формування наочного уявлення про об'єкт дослідження